

Bekentenissen van een droevig beest

Zelden zie je iemand zo kwetsbaar op de scène staan als Bart Van Nuffelen in zijn autobiografische 'Solo over het grote dierenbos'.

THEATER

VAN ONZE REDACTRICE

DORIEN KNOCKAERT

ANTWERPEN | Hij gaf ons

De Stormdrak, een nep-marktkraam dat overal ten lande geflippte stofzuigers ging demonstreren. En hij regisseerde *Magic Palace*, een charmante nostalgietrip naar de hoogdagen van de danspaleizen. Dus associeerden we Bart Van Nuffelen, de regisseur van het in Antwerpen wereldberoemde Martha!tentatief, altijd met sprankelende trefzekerheid. Maar de man die in *Solo over grote dierenbos in het jaar nul van de Vlaamse onafhankelijkheid* het

woord neemt, klinkt helemaal anders.

Zijn verhaal begint met het overlijden van zijn vereenzaamde buurman, tijdens de productie van *Magic Palace*. Van Nuffelen is uit zijn lood geslagen. Hij besluit de speelreeks van *Magic Palace* met een speech waarin hij aankondigt geen theater meer te zullen maken. En plots lijkt de dood overal op de loer te liggen.

De regisseur-af kruipt weer achter zijn schrijftafel, waar hij vroeger grootse verzinsels produceerde, maar nu kleine verhaaltjes kneedt over zijn geliefden die ineens zo kwetsbaar lijken, de verslaafden die zijn buurt bevolken

en de plaaggeesten die aan zijn geweten knagen.

Van Nuffelen bedeeft ze met kleurrijke gestalten uit het dierenbos: zijn vrouw is een eekhoorn wier hart je onder haar pels ziet kloppen, zijn kinderen

Bart Van Nuffelen zet zichzelf in zijn blootje, om rustig alle plekken aan te wijzen waar het pijn doet

twee welpjes. Maar op zijn eigen wezen kan hij snuit noch snavel plakken. Hij houdt het op een 'beest met enkele sprieten op zijn kop, wiens gladde vel een hard

schild geworden is, en dat bij de minste aanraking ineenkrimpt om roerloos te blijven liggen tot het gevaar geweken is'.

De dierensymboliek kleurt de voorstelling. Op het podium wordt Van Nuffelen, zelf doorde-weeks ingeduffeld, omringd door het hele Martha!tentatief in schitterende beestenkostuums.

In zijn tekst verschijnen zijn naasten consequent als diertjes allerhande. Het helpt hem om zijn omgeving vorm te geven zonder er veel over uit te weiden. Uiteindelijk wil Van Nuffelen het niet zozeer over het dierenbos hebben, maar over het droevige beest dat in hem geslopen is.

Solo over het grote dierenbos is een bijzonder stukje bekentenis-literatuur. De zelfspot en relative-ring waarmee auteurs doorgaans hun pijnlijkste ontboezemingen

aanvaardbaar maken, laat Van Nuffelen onbenut. Met als enige beschutting zijn warme dierenbos, zet hij zichzelf in zijn blootje, om rustig en met terugkerende verwondering alle plekken aan te wijzen waar het pijn doet.

Gelukkig is Van Nuffelen evenzeer een vakman tegen wil en dank. Zijn tekst fietst behendig om de clichés en de toogpsychologie heen, en uit de losse pols schetst hij onvergetelijke scènes. Zeldzaam kwetsbaar, maar ook zonder meer knap.

'Solo over het grote dierenbos in het jaar nul van de Vlaamse onafhankelijkheid', 28>31/1 en 4>7/2 in Fort 4 in Mortsel, 11&12/2 in de Bourla in Antwerpen.

 ONLINE

www.marthatentatief.be